

— Дѣдо, горски ставамъ. Като свърша трети и хайде. . . Безъ трети не може. Ходихъ на училището — едно бѣло, хубаво, картини. . . И учителътъ ми рече, самъ той. Да видишъ единъ добъръ, добъръ! . .

Стариятъ се разсърди. Училище не иска. Имаше стотина овце. Все по тѣхъ израстна по горитѣ. Така и въ турско, и въ гръцко, и

поминали ние безъ ука — така и ти. Не ща учени въ кжщата си! Нали ги гледаше? Учени, само да грабятъ сиромаситѣ!

Малкиятъ се миеше. Той извърна глава къмъ дѣда си:

— То бѣше въ гръцко. Сега е друго. . . Ехъ, дѣдо, като стана горски, че като ти рѣзна една глоба. Да знаешъ, най-напредъ тебе

ще глобя. Ти все въ сѣчищата, все въ младоцитѣ съ бравитѣ. Хей, дѣдка, свърши вече.

— Бре, бре, бре! Хж да видимъ!

Малко следъ това Митрушъ прескочи селската рѣкчица и полетѣ къмъ училището. Роякъ врабчета изхвъркнаха подплашени и се прѣснаха на всички страни. Торбата му се подмѣташе като подплашена. Отъ нея изхвъркнаха нѣколко патрончета. Той не ги погледна.

— Хей, Митруше, кжде като вѣтъръ такъвъ? — викна нѣкой.

— На учили и-и-ще!

Гласътъ му се загуби изъ кривитѣ улици.

Мечо тича донѣкжде следъ него, па спрѣ. Кжде ще го гони! Поглежда, поглежда, пи вода отъ рѣката, па заключа къмъ овцетѣ.

Тоньо Каразапряновъ

сега — въ българско. Изкривилъ се ъдве, той искаше вече внукътъ му да го замѣсти. За горски не даваше дума да се издума. Ала сега усѣщаше работата и затова почна съ добро.

— Недей, мило, остави! Всички сме били прости: и азъ, и татко ми, и дѣдо ми. И отъ тебе ученъ чилиякъ нѣма да стане. Както сме